

1. Sagsøgte frifindes.

2. Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart

Pescatore

Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1979

A. Van Houtte

Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart

Formand for anden afdeling

# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 28. JUNI 1979<sup>1</sup>

## *Høje Ret.*

Sagsøgeren i den sag, i hvilken jeg i dag fremsætter forslag til afgørelse, har været ansat ved De europæiske Fællesskaber siden 1961. Han blev i 1965, efter at have gjort tjeneste ved Parlamentet og derefter Ministerrådet, ansat i sprog tjenesten ved Kommissionen. Han blev indplaceret i lønklasse LA 5 i 1967 og i 1973 forfremmet til lønklasse LA 4. Han har siden 1974 været medlem af oversættelsesgruppen ved Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale Sikring — CASSTM. Denne gruppe består af oversættere, der oversætter til flere forskellige sprog; den er i administrativ henseende underlagt generaldirektorat IX, men rent faktisk stillet til rådighed for generaldirektorat

V. Den indgår i afdeling IX/D/3 (Oversættelse: generelle spørgsmål), der er en underafdeling af direktorat IX/D (Oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek). Sagsøgeren udførte i denne gruppe, der var underlagt en sektionsleder, arbejde med oversættelse til tysk og revision af tekster oversat til tysk. Fra 1975 har han endvidere haft til opgave at koordinere det arbejde, gruppens fem tyske oversættere i lønklasse LA 5 udfører, og har afløst sektionslederen i dennes fravær.

Efter at der ved flere lejligheder var opstået splid mellem sagsøgeren og de øvrige medlemmer af oversættelsesgruppen, meddelte dennes fem tyske medlemmer skriftligt kontorchefen, Pignot, »at de ikke ønskede sagsøgeren som kollega eller leder i noget som helst

<sup>1</sup> — Oversat fra tysk.

anliggende, f.eks. ved fordelingen af arbejdet». Kontorchefen forhørte sig derefter hos de pågældende og sagsøgeren om det passede og forsøgte derefter at få et møde i stand. Men dette blev ikke til noget, fordi sagsøgeren i sidste øjeblik erklærede, at han ikke ville være sammen med »de sammensvorne«, men ville tilstille Kommissionens formand en klage. I et »notat til arkivering« af 20. juni 1977 fastslog Pignot, at hans mæglingsforsøg havde været forgæves og anmodede Peppinck, der er leder af oversættelsesgruppen ved CASSTM, om selv at fordele arbejdet med oversættelse til tysk i gruppen. Dette notat blev også underskrevet af alle de berørte parter. Efter anmodning fra sagsøgeren meddelte kontorchefen i en anden skrivelse af samme dato denne, at han havde anmodet Peppinck om selv at fordele arbejdet mellem medlemmerne af den tyske gruppe ved CASSTM. Det blev heri udtrykkeligt fremhævet, at denne foranstaltning absolut ikke havde karakter af straf, men var blevet truffet i tjenestens interesse for blot indtil videre at sikre kontinuitet i arbejdet.

Sagsøgeren tilstillede derefter den 21. juni 1977 Kommissionens formand en skrivelse, hvori han anmodede denne om »snarest at skride ind over for de tjenestemænd, der har sammensvoret sig mod mig«, samt om »at ophæve de foranstaltninger, Pignot har truffet over for mig for at imødekomme de sammensvornes krav, og træffe passende foranstaltninger til genoprettelse af et godt, trygt og roligt arbejdsklima i oversættelsesgruppen ved CASSTM«.

Den 1. juli 1977 gav Pignot mundtligt sagsøgeren meddelelse om, at han ikke skulle være afløser for sektionslederen i dennes fravær.

I anledning af denne meddelelse fremsendte sagsøgeren den 4. juli 1977 et tillæg til føromtalt skrivelse til formanden for Kommissionen, hvori han anmodede om, at den foranstaltning, der var blevet truffet over for ham — og som efter hans opfattelse udgjorde en overtrædelse af artikel 26 i Kommissionens forretningsorden, idet der ikke forelå en dertil svarende afgørelse fra Kommissionen — blev ophævet.

Ved skrivelse af 1. juli 1977 afviste sagsøgeren et af direktør Ciano den 28. juni 1977 fremsat forslag om, at han skulle gøre tjeneste ved Task Force Négociation Portugal. Den 25. juli 1977 tilstillede sagsøgeren, efter at have modtaget en fornyet skriftlig opfordring fra direktøren om at overveje nævnte forslag, formanden for Kommissionen endnu en tillægsskrivelse, hvori han udtalte sit ønske om, at hans ansøgning af 21. juni 1977 herefter blev behandlet af en uafhængig instans og ikke af direktør Ciano og kontorchef Pignot.

Ved skrivelse af 27. juli 1977 stillede generaldirektør Baichère sagsøgeren til rådighed for »Task Force Négociation Portugal« fra den 1. september 1977. Han fremhævede samtidig, at behandlingen af sagsøgerens »ansøgning« til Kommissionen af 21. juni 1977 samt hans tillægsskrivelse af 4. juli 1977 ville blive genoptaget.

Da det viste sig, at sagsøgeren ved »Task Force Négociation Portugal« først og fremmest skulle oversætte fra portugisisk

til fransk, indbragte han ved skrivelse af 24. oktober 1977 en klage for formanden for Kommissionen over »samtlige foranstaltninger og undladelser i denne sag fra ansættelsesmyndighedens side til skade for mig«.

Ved skrivelse af 27. oktober 1977 og altså efter klagens indgivelse meddelte generaldirektør Baichère sagsøgeren, at han endnu engang ville overveje situationen for snarest muligt at skaffe sagsøgeren en stilling, han kunne være tjent med, og hvormed ansættelsesmyndighedens interesser kunne tilgodeses. Han bad sagsøgeren om i mellemtiden fortsat at varetage de særlige opgaver, som direktør Ciancio pålagde ham.

Ved skrivelse af 8. februar 1978, modtaget af sagsøgeren den 1. marts 1978, meddelte Tugendhat, medlem af Kommissionen, sagsøgeren, at Kommissionen ikke kunne efterkomme hans klage af 24. oktober 1977, idet behandlingen af sagsøgerens klage ikke havde givet noget holdepunkt overhovedet for at antage, at der skulle foreligge en sammensværgelse; i skrivelserne hed det endvidere, at generaldirektørens afgørelse om at stille sagsøgeren til rådighed for Task Force Négociation Portugal skyldtes behovet hos Task Force og sagsøgerens kvalifikationer, samt endelig, at også overdragelsen til sagsøgeren af de særlige opgaver var sket i tjenestens interesse og på baggrund af hans dygtighed.

Sagsøgeren anlagde den 29. maj 1978 sag ved Domstolen med følgende påstande:

1. Den i notat af 20. 6. 1977 indeholdte afgørelse fra Pignot om at fritage sagsøgeren for hans koordineringsopgaver i den tyske afdeling af CASSTM erklæres ugyldig.

2. Pignot's afgørelse, hvorefter sagsøgeren i tilfælde af hans overordnede fravær ikke kunne afløse dem eller gøre midlertidig tjeneste i disses stillinger, erklæres ugyldig.

3. Generaldirektør Baichère's afgørelse af 27. 7. 1977, hvorved sagsøgeren overførtes fra sin stilling som sprogrevvisor-koordinator for CASSTM-gruppen til Task Force Portugal, erklæres ugyldig.

4. Generaldirektør Baichère's afgørelse af 27. 10. 1977, hvorved sagsøgeren stilledes til rådighed for direktør Ciancio, erklæres om fornødent ugyldig.

5. Det af modparten meddelte afslag på sagsøgerens anmodning af 21. 6. 1977 om beskyttelse mod visse af hans kollegers illoyale adfærd erklæres ugyldigt.

6. Modparten tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Sagsøgte, Kommissionen, mener derimod, at sagsøgeren er afskåret fra at indklage de fleste af disse krav for Domstolen. Den har derfor nedlagt påstand om sagens afvisning og under alle omstændigheder frifindelse, og om at sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Disse forhold og krav kan efter min mening retligt analyseres på følgende måde:

## I — Vedrørende formaliteten

Jeg vil først undersøge spørgsmålet, om de forskellige påstande kan antages til realitetsbehandling.

1. I sin første påstand anfægter sagsøgeren afgørelsen af 20. juni 1977, hvorved det blev pålagt sektionslederen at fordele oversættelsesarbejdet i den tyske oversættelsesgruppe, hvilket indtil da havde været sagsøgerens opgave.

Kommissionen mener, at denne påstand ikke kan behandles i realiteten, allerede fordi fristen for sagsanlæg ikke er overholdt. Den anfører herved, at sagsøgeren ved sin skrivelse af 21. juni, der indgik den 22. juni, indbragte en klage for Kommissionen som ansættelsesmyndighed i den i artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd forudsatte betydning. Da denne klage ikke blev besvaret inden for den i artikel 90, stk. 2, fastsatte frist på fire måneder, må den anses for stiltiende afvist den 22. oktober. Sagen skulle altså i henhold til artikel 91, stk. 3, i vedtægten for tjenestemænd have været anlagt den 22. januar 1978.

Sagsøgte hævder endvidere, at påstanden ikke kan antages til realitetsbehandling som følge af den anfægtede foranstaltnings retlige beskaffenhed. Afgørelsen af 20. juni 1977 er nemlig blot et udslag af institutionens beføjelser med hensyn til intern organisering, som ikke berører sagsøgerens stilling i henhold til vedtægten og derfor ikke udgør en i medfør af artikel 91 i vedtægten for tjenestemænd anfægtelig foranstaltning.

Sagsøgeren mener derimod ikke, at skrivelsen af 21. juni indeholdt en klage i den i artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd forudsatte betydning, men blot en ansøgning som angivet i artiklens stk. 1. Det er herved tilstrækkeligt at henvise til formuleringen »jeg ansøger«, men det samme bekræftes af generaldirektør Baichère's skrivelse af 27. juli, hvori der også tales om »ansøgningen af 21. juni 1977«. Desuden er det for en

person uden juridisk uddannelse ikke altid let at afgøre, hvad der er en ansøgning, og hvad der er en klage, og hvilken betydning det har. Kommissionen skulle efter sagsøgerens opfattelse have gjort ham opmærksom på, at hans skrivelse måtte anses for en klage, og at sag ved Domstolen skulle anlægges inden for en bestemt frist.

Endvidere er den pågældende foranstaltning, der uanset de i notatet anvendte ord ikke har haft en blot foreløbig karakter, faktisk til skade for hans tjenstlige stilling, bl.a. fordi den forringer hans karriere. I hierarkisk henseende kan det ikke bestrides, at han, selv om han ikke er blevet overordnet sine kolleger, i forhold til de øvrige sprogrevisorer har bestridt en ledelsesfunktion, der i høj grad har haft indflydelse på hans tjenstlige stilling. Der lægges særlig vægt på hvervet som koordinator både i bedømmelsen af sagsøgeren og i »Guide pratique du traducteur«.

Hvad angår kvalificeringen af sagsøgerens skrivelse af 21. juni 1977 til Kommissionens formand er — ifølge Domstolens faste praksis vedrørende den nærmere fastlæggelse af en retsaks art — alene dennes objektive indhold og virkelige betydning, og ikke dens ydre form eller den betegnelse, forfatteren eller en tredjemand har anvendt, af betydning. Allerede af denne grund kan der ikke lægges vægt på de ord, sagsøgeren har anvendt i overskriften til skrivelsen eller på den betegnelse, Baichère har givet denne skrivelse.

Langt vigtigere er det derimod, at sagsøgeren i skrivelsen bl.a. anmoder om, at Kommissionen snarest »ophæver de foranstaltninger, Pignot (chef for afdeling IX/D/3) har truffet over for mig«. Efter denne udtryksmåde kan det efter

min mening anses for givet, at sagsøgeren ikke havde til hensigt at ansøge om, at der blev truffet en beslutning vedrørende ham i den i artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd forudsatte betydning, men simpelthen ville anmode ansættelsesmyndigheden om at ophæve den foranstaltning, der indeholdt et klagepunkt imod ham, og således indbragte en klage i den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, forudsatte betydning.

Fristerne i vedtægtens artikler 90 og 91 begyndte altså at løbe ved modtagelsen af denne klage, dvs. den 22. juni 1977. Klagen måtte i al fald fra og med den 22. oktober 1977 anses for stiltiende afvist, og sagsøgeren skulle altså i henhold til artikel 91, stk. 3, i vedtægten have anlagt sag senest den 22. januar 1978.

De nævnte frister er præklusive, og Domstolen påser *ex officio*, og uden anvendelse af noget rimelighedskriterium, at de overholdes. Der er ingen grund til særligt at fremhæve, at Kommissionens afvisning af 8. februar 1978, altså efter fristernes udløb, ikke kunne medføre, at disse atter begyndte at løbe.

Da det yderligere klart og utvetydigt fremgår af skrivelsen af 21. juni, at sagsøgeren havde til hensigt at klage, havde Kommissionen heller ikke grund til i medfør af et godtroscprincip at oplyse sagsøgeren om, at fristen var begyndt at løbe.

Jeg er i øvrigt enig med Kommissionen i, at afgørelsen om at fratage sagsøgeren fordelingen af arbejdet i dette konkrete tilfælde har været en foranstaltning henhørende under den interne organisa-

tionsbeføjelse og ikke en anfægtelig akt af den i vedtægtens artikel 91 omhandlede art.

I Macevicius-dommen (sag 66/75, dom af 20. maj 1976, Sml. 1976, s. 593) fastslog Domstolen, at en retsakt henhørende under institutionens interne organisationsbeføjelse kun kan efterprøves gennem et sagsanlæg efter tjenestemandsvedtægtens artikel 91, hvis den har krænket de rettigheder, som den pågældende tjenestemand har i henhold til vedtægtens artikler 5 og 7, navnlig ved at han forpligtes til at udøve funktioner, som ikke svarer til hans stilling og lønklasse. For at dette er tilfældet, er det ikke tilstrækkeligt, at nævnte retsakt ændrer eller endog indskrænker den pågældendes opgaver, men det må kræves, at de tiloversblevne opgaver ligger klart under det niveau, som svarer til tjenstemandens lønklasse og stilling, når henses til deres *natur, betydning og omfang* (se hertil endvidere sag 16/67, Henri Labeyrie mod Kommissionen, dom af 11. juli 1968, Sml. 1965-1968, s. 519, og sag 129/75, Nemirovsky-Hirschberg mod Kommissionen, dom af 14. juli 1976, Sml. 1976, s. 1259).

Som det fremgår af fremstillingen af sagens faktiske omstændigheder, blev det i løbet af 1975 pålagt sagsøgeren, der som sprogrevisor er indplaceret i lønklasse LA 4, at koordinere det arbejde, som udførtes af de fem andre tyske oversættere i gruppen inden for CASSTM. Herved skal det først fremhæves, at stillingen som koordinator ikke er anført i oversigten i bilag I, A, til vedtægten over sammenhængen mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperne. Derimod fremhæves det i den af generaldirektoratet for Personale og administration i 1975 udsendte »Guide pratique du traducteur«, at arbejdet som koordinator alene har en rent teknisk

karakter. Det nævnes dér udtrykkeligt, at kontorchefen fortsat besidder alle overordningsbeføjelser og således alene er ansvarlig for fordelingen af arbejdet. Stillingen som koordinator er således ikke sat i sammenhæng med tjenstemandens tjenstlige stilling og vedtægtsmæssige rettigheder. Sagsøgerens fratræden som koordinator medførte ganske vist en begrænsning af hans arbejdsområde, men gjorde intet skår i hans retsstilling i henhold til vedtægten. Afgørelsen om at fratage ham denne opgave vedrørte således alene interne administrative forhold, som de pågældende overordnede må kunne tilrettelægge og ændre efter tjenestens behov. Foranstaltningens foreløbige eller endelige karakter bliver herved uden betydning.

Det må naturligvis medgives sagsøgeren, at en angivelse i den tjenstlige bedømmelse af koordinatorhvervet kan få karrieremæssig betydning og påvirke mulighederne for forfremmelse. Det kan dog ikke i sig selv medføre nogen ret for en tjenstemand til fortsat at varetage et hverv, der er uden sammenhæng med hans tjenstlige stilling og tildelt ham alene af interne tjenesten vedrørende grunde.

Sammenfattende skal jeg derfor foreslå, at sagsøgerens første påstand afvises, såvel fordi sagen for dennes vedkommende er for sent anlagt, som fordi den ikke angår nogen retligt beskyttet interesse.

2. I sin anden påstand har sagsøgeren krævet den mundtlige afgørelse af 1. juli 1977 fra Pignot, hvorefter sagsøger ikke længere i tilfælde af hans foresattes fravær kunne være afløser for disse, erklæret ugyldig.

Kommissionen mener, at også dette krav, som for sent fremsat, må afvises fra realitetsbehandling. Den anfører endvidere, at den pågældende afgørelse ikke skulle gælde i almindelighed, men kun vedrørte afløsningen af sektionslederen Peppinck i dennes ferie i 1977. Derfor kan denne afgørelse heller ikke anses for en akt, der indeholder et klagepunkt, i den i vedtægtsens artikel 90, stk. 2, forudsatte betydning.

Sagsøgeren derimod ønsker også i denne sammenhæng, at skrivelsen af 4. juli 1977 blot opfattes som en ansøgning og ikke som en klage, og mener, at forbudet mod afløsning er en foranstaltning, der får varige følger.

Af sagsøgerens skrivelse af 4. juli 1977 til formanden for Kommissionen fremgår klart, at sagsøgeren uanset den anvendte betegnelse har villet indbringe en klage over en akt, der indeholdt et klagepunkt mod ham, idet det i skrivelsen hedder: »Jeg anmoder om ophævelse af den foranstaltning, der er truffet over for mig ...«. Jeg kan herved henvise til de betragtninger, jeg har fremført vedrørende den første påstand. Denne klage må anses for stiltiende afvist den 4. november, idet Kommissionen på denne dato ikke havde besvaret den, og sagsøgeren skulle have anlagt sag mod denne stiltiende afvisning senest den 4. februar 1978. Den den 29. maj 1978 anlagte sag må derfor, også for så vidt angår denne påstand, afvises.

Kommissionens erklæring om, at den pågældende foranstaltning kun vedrørte den særlige situation ved sektionsleders fravær som følge af ferie i 1977 må antages at være korrekt. Og den omstændighed, at sagsøgeren i skrivelsen af 4. juli 1977 selv har anført, at Pignot har meddelt ham, at »han har besluttet, at jeg (sagsøgeren) ikke skulle afløse den midlertidigt fraværende sektionsleder«,

er en bestyrkelse heraf. Der kan herefter ikke være nogen tvivl om, at denne tidsmæssigt meget begrænsede foranstaltning ikke har kunnet være til skade for sagsøgerens tjenstlige stilling og blot må anses for et administrativt skridt, der ikke kan anfægtes i medfør af vedtægtens artikel 91.

Det kan ikke herimod anføres, at sagsøgeren ikke sidenhen er blevet anmodet om at afløse sektionslederen. Som ligeledes anført af Kommissionen er dette forhold ikke en følge af den anfægtede mundtlige afgørelse; det beror på, at sagsøgeren ikke, efter at der senere var truffet andre afgørelser vedrørende ham, arbejdede i oversættelsesgruppen ved CASSTM.

3. Sagsøgeren anfægter endelig i sin tredje påstand gyldigheden af generaldirektør Baichère's afgørelse af 27. juli 1977, hvorefter sagsøgeren med virkning fra 1. september 1977 blev stillet til rådighed for Task Force Négociation Portugal.

Sagsøgte mener, at sagen også for så vidt angår denne påstand skal afvises. Kommissionen anfører dels, at kravet ifølge denne påstand har mistet sit indhold før sagsanlægget, idet den pågældende afgørelse var blevet trukket tilbage forinden, og dels, at der med denne ligesom med de foregående afgørelser alene har været tale om en intern administrativ foranstaltning i tjenestens interesse.

Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at tilbagetrækningen ikke skete, fordi man havde erkendt, at afgørelsen var ulovlig. At han ved denne foranstaltning blev frataget sit hidtidige

arbejde giver allerede i sig selv et klagegrundlag. Selv om afgørelsen er blevet trukket tilbage, har den haft både materielt og moralsk skadelige virkninger for ham. Annulteration af afgørelsen vil derfor betyde, at der ydes ham oprejsning.

Den pågældende afgørelse blev faktisk trukket tilbage ved generaldirektør Baichère's afgørelse af 27. oktober 1977, dvs. efter at sagsøgeren den 24. oktober havde indbragt klage og før sagsanlægget. Kravet ifølge påstanden er derefter principielt uden indhold (jf. de forenede sager 126/75, 34 og 92/76, Robert Giry mod Kommissionen, dom af 27. oktober 1977, Sml. 1977, s. 1937). Sagsøgeren må for at godtgøre, at han ikke desto mindre har behov for retsbeskyttelse, fremlægge yderligere detaljerede oplysninger, af hvilke det objektivt overbevisende kan udledes, at han har en beskyttelsesværdig interesse i efterfølgende at få annulleret en akt, der nu er uden retsvirkninger. En sådan interesse kunne eventuelt antages at foreligge, hvis »forflyttelsen« havde været formelt eller indholdsmæssigt mangelfuld eller havde haft karakter af den disciplinær foranstaltning.

Det fremgår med al tydelighed af afgørelsens ordlyd, at sagsøgeren ikke blev forflyttet til Task Force — ifølge vedtægtens artikel 7 ville kun ansættelsesmyndigheden kunne have truffet en sådan foranstaltning — han blev alene tilknyttet denne gruppe, uden at dette fik virkninger til skade for hans tjenstlige stilling og rettigheder ifølge vedtægten. I afgørelsen fremhæves endvidere udtrykkeligt, at hans placering dér kun var foranlediget af tjenestens behov og hans anerkendte kvalifikationer som sprogrevvisor. En sådan i det hele positiv begrundelse kan efter sin art ikke skade sagsøgerens karriere og forfremmelsesmuligheder. Og det er desuden blevet oplyst, at Task Force faktisk havde brug

for oversættere med kendskab til portugisisk.

Baichère's afgørelse er endelig heller ikke ulovlig derved, at sagsøgeren i kraft heraf mistede sine koordineringsopgaver samt muligheden for at fungere som afløser for sektionslederen ved CASSTM. Virksomhed, hvis udførelse udelukkende falder inden for rammerne af den interne organisering af tjenesten, kan som allerede nævnt til enhver tid bringes til ophør ved en administrativ afgørelse. Om afløsning af Peppinck kunne der efter sagsøgerens placering ved Task Force ikke længere blive tale.

På grundlag af de her nævnte forhold drager jeg den slutning, at sagsøgeren ikke har nogen speciel interesse i annulation af afgørelsen, der nu er uden retsvirkninger. Jeg foreslår derfor, at den tredje påstand afvises på grund af manglende søgsmålsinteresse.

4. Endelig har sagsøgeren i sin fjerde påstand rejst krav om annulation af generaldirektørens afgørelse af 27. oktober 1977, hvorved han blev stillet til rådighed for direktør Ciano med henblik på udførelse af særlige opgaver.

Denne afgørelse blev først truffet tre dage efter sagsøgerens klage af 24. oktober 1977 og har således ikke været genstand for en administrativ klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. På grund af manglende administrativ klage må derfor også denne påstand afvises.

## II — Vedrørende realiteten

Da påstandene 1-4 har kunnet afvises, er det ufornuddent at undersøge beretti-

gelsen af de deri fremsatte krav. Det følger desuden af det her vedrørende formaliteten anførte, at disse krav, såfremt de kunne påkendes i realiteten, måtte anses for grundløse, idet de anfægtede foranstaltninger alle udspringer af administrationens beføjelse til internt at organisere tjenesten således, at forstyrrelser og uro undgås, og ikke hindrer, at sagsøgeren placeres i en til hans lønklasse svarende stilling. Dette gælder navnlig generaldirektør Baichère's sidste afgørelse, hvorved beslutningen om at placere sagsøgeren ved Task Force blev tilbagekaldt. Han har, som det er blevet oplyst, inden for samme direktorat fået til opgave at oversætte vanskelige tekster og udføre revision af oversættelser. Hans arbejdsområde er herefter ikke efter dets art, betydning og omfang ringere end det til lønklasse LA 4 og sagsøgerens stilling svarende.

Jeg har derfor nu kun tilbage at behandle sagsøgerens sidste påstand, der er rettet mod afvisningen af hans anmodning om beskyttelse mod kollegernes sammensværgelse, og som ikke rejser problemer vedrørende formaliteten.

Sagsøgeren påberåber sig artikel 24, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd, hvorefter »Fællesskaberne yder deres tjenestemænd bistand, især ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat trusler, krænkelser, injurier, ærerørige beskyldninger ... rettet mod tjenestemanden ... på baggrund af hans stilling eller hverv«. Sagsøgeren opfatter sine kollegers skrivelse af 15. juni 1977, i hvilken disse meddelte kontorchefen, at de ikke længere ønskede at samarbejde med sagsøgeren, som en ærekrænkende sammensværgelse. Han hævder endvidere, at kontorchefen, Pignot, ikke har været beføjet til at opfylde den i vedtægtens artikel 24 omhandlede bistandsfor-

pligtelse, der overfor tjenestemænd i lønklasse LA 4 påhviler Kommissionen, som ikke har delegeret sin kompetence i så henseende til andre.

Sagsøgte anfører under henvisning til dommen i sag 128/75 (Hr. N mod Kommissionen, dom af 18. oktober 1976, Sml. 1976, s. 1567), at administrationen ifølge vedtægtens artikel 24 kun er forpligtet til at gribe ind og træffe alle efter omstændighederne formålstjenlige skridt i tilfælde af alvorlige beskyldninger bedrørende en tjenestemands faglige hæderlighed. Kollegernes skrivelse er imidlertid ikke i nævnte forstand ærerørig, og Pignot har gjort sig alle mulige anstrengelser for at bringe uenigheden til ophør.

Ser vi nu først på sagens faktiske omstændigheder, fremgår det af de skrivelser, der allerede før den 15. juni 1977 var blevet udvekslet, at der herskede en anspændt og dårlig atmosfære til skade for arbejdet i sagsøgerens afdeling — spørgsmålet om, hvem der har ansvaret herfor vil jeg ikke beskæftige mig med. Jeg finder det ufornuddent her at tage stilling til, om den nævnte skrivelse på baggrund af disse forhold kan siges at have været et alvorligt uretsmæssigt angreb på sagsøgerens faglige hæder-

lighed i tjenesten. Men kontorchefen gik imidlertid meget hensigtsmæssigt til værks, idet han efter at have hørt parterne, opfordrede disse til at mødes omkring et bord og forhandle sig til rette. Sagsøgeren efterkom ikke denne opfordring og må derfor bære ansvaret for, at dette mæglingsforsøg strandede. Der kan endvidere ikke herske nogen tvivl om, at kontorchefen som overordnet herved handlede inden for sine beføjelser, idet artikel 24 blot taler om, at Fællesskaberne skal yde bistand ved en række bestemt angivne former for retsstridig adfærd.

I denne situation var vedkommende tjenestegren uden tvivl også i sin ret til at søge uenigheden fjernet ved at afbryde de tjenstlige forbindelser mellem de stridende parter for at få ro i afdelingen. Og sagsøgeren har da heller ikke anført noget, der i tilstrækkeligt omfang støtter hans udsagn om, at de foranstaltninger, der blev truffet, har været »en sammensværgelse«. Af Kommissionens skrivelse af 8. februar 1978 fremgår, at hele sagen sidenhen endnu engang blev gennemgået og overvejet.

Jeg når herefter til det resultat, at sagsøgte for så vidt angår den femte påstand må frifindes.

Jeg skal på baggrund af det hermed anførte forslå, at sagsøgte frifindes, samt at hver part bærer sine omkostninger i henhold til artiklerne 69 og 70 i procesreglementet.